

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er bare lige for at få opklaret, hvorvidt der var tale om en fortaelse, eller om det virkelig er Dansk Folkepartis mening, at man skal afskaffe ordningen. Så vidt jeg erindrer hr. Poul Nødgaards udsagn, sagde han følgende:

Den nuværende regering ønsker ikke at gøre brug af den. Derfor vælger vi at afskaffe den nu.

For det er jo i virkeligheden udtryk for magt, at man siger, at hvis den her regering havde ønsket at gøre brug af den, så ville man ikke have afskaffet den. Nu ønsker de det ikke, og så vil man bare sørge for at afskaffe den for efterkommernes vedkommende.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg synes, at det her er en strid om ord. Vi ønsker ikke alene den ordning afskaffet af hensyn til den nuværende regering. Vi ønsker den afskaffet i al almindelighed, og vi håber på, at man, uanset om der sker et regeringsskifte engang med tiden, ikke finder på at genopfinde denne ordning, og det er altså bl.a. op til SF, der i sin tid var imod, at stå fast på, at en sådan ordning ikke skal indføres igen.

Formanden:

Tak til hr. Poul Nødgaard. Så er det hr. Helge Adam Møller som ordfører.

Helge Adam Møller (KF):

Det er en interessant og også en på mange områder principiel debat. Jeg vil ikke sige, at beslutningsforslaget – det er jo ikke så langt – tager alle nuancer med, det ville vist være en grov overdrivelse. Men temaet, som beslutningsforslaget går på, danner baggrund for en spændende og en principiel debat, og det er et område, hvor man kan se, at forskellige lande, også lande, vi ikke ligger så fjernt fra holdningsmæssigt, har løst det på forskellige måder.

Indimellem kunne man godt ønske sig, måske specielt som konservativ, at vi havde en helt anden ordning. Jeg tænker på den ordning, som nogle lande har – jeg siger ikke, det er en anbefaling, jeg tænker bare lidt højt – hvor de har en forfatning, som klart og tydeligt siger, at når der bliver udnævnt ministre, kan disse ikke være medlemmer af den lovgivende forsamling. Så hvis de altså er folketingsmedlemmer eller stortingsmedlemmer som i Norge, skal de udtræde af Stortinget, hvis de bliver ministre. Men det er

ikke det, der er til debat i dag, og det har jeg ikke nogen holdning til, andet end at jeg må konstatere, at sådan er der nogle lande der har det. Og hvis vi havde den ordning, ville vi ikke have haft det her spørgsmål at diskutere i dag.

Fru Pia Gjellerup var i og for sig inde på noget meget rigtigt, da hun sagde, at dele af den konservative folketingsgruppe flirtede – jeg tror, det var udtrykket – med tanken om at benytte den, skal vi sige særregel, der blev indført for en del år siden. Det er rigtigt, og det var først og fremmest også af den årsag, som fru Pia Gjellerup selv beskriver, at når et forholdsvis lille parti bliver medlem af en regering og statsministeren er så venlig at vælge nogle dygtige folketingsmedlemmer til at blive ministre, giver det en ekstra stor byrde for de resterende.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at det oplevede den konservative folketingsgruppe selv i sidste samling. Vi havde 16 medlemmer, 6 af dem var ministre, og det vil sige, at de resterende 10 selvfølgelig skulle løse alle de praktiske opgaver i Folketinget. Det var en af årsagerne til, at nogle flirtede med den tanke. Der var mange, der var medlem af seks sågar syv udvalg og stedfortræder i tre yderligere, og det er svært at passe.

Når vi så er medforslagsstillere og støtter det forslag, vi fremsætter i dag, er det ud fra en samlet vurdering, og hvis jeg skal opsummere den, er den, at vi efter at have vejet tingene op mod hinanden ikke finder, at det er en fair ordning, vi har indført. Vi synes ikke, at den er fair, fordi den jo giver de partier, som måtte benytte ordningen, en større politisk synlighed og dermed en klar fordel frem for andre partier. De partier, der vælger at benytte ordningen til at indkalde nogle suppleanter, får en større politisk synlighed på Christiansborg og i det politiske system, end vælgerne i virkeligheden har tildelt dem. Det er vel ikke fair over for først og fremmest de øvrige partier.

Kl. 17.25

Lad mig tage et eksempel: Vi har et parti, de får 10 mandater, og så kommer de ind i regeringen, hvor der bliver udnævnt fire ministre. Så har de stadig væk ti politiske talsmænd, nemlig de fire ministre og de resterende seks folketingsmedlemmer. Indkalder de så suppleanterne, har de pludselig 14 politiske talsmænd, og det vil sige, at de har fået en 40 pct. større indflydelse, end vælgerne i virkeligheden tildelte dem. Det synes vi ikke er fair, så når vi afvejer de forskelli-